

POZNEJ POVĚSTI NERATOVICKA

23. – 24. 10. 2023

HERATOVCE

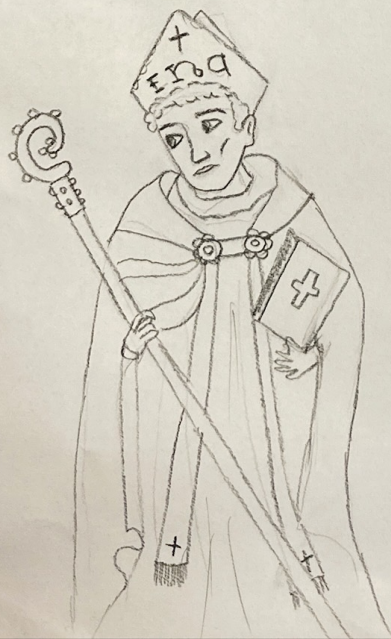
Sv. Vojtěch & Neratovice

Sv. Vojtěch

(* 956 n.l. Libice nad Cidlinou)

(† 23.4.987 n.l. Świeży Gaj, Polsko)

- 1. český biskup, který zasvětil svůj život šíření křesťanství a boji s pohanstvím
- je mu připisována řada zvláštních dochovaných kamenů s údajnými otisky jeho těla, takže je po něm pojmenováno velké množství studánek
- pokládán za autora nejstávších českých a polských duchovních písní (Hospodine, pomiluj mý)
- v r. 999 byl papežem Silvestrem II. prohlášen za svatého
- Zavražděn kvůli vtroučení do posvátného háje. Za tento čin potrestán podle tehdejších obyčejů. - Chcen Prusy (vyveden nad řeku Voj k posvátnému stromu - zde proklatý oštěpem)

Fakta o založení města

- První písemná zmínka o městě Neratovice pochází z roku 1227.
- Roku 1884 se staly samostatnou obcí

Zajímavosti

Ljuba Hermanová

- * r. 1913, Neratovice
- česká herečka, muzikantka a operetní zpěvačka
- spolupracovala s J. Vostrovem, J. Werichem
- vystřídal různá angažmá doma i v zahraničí

Pověst o sv. Vojtěchovi a vzniku názvu Neratovic

7. Roku 987 šel pěšky biskup Vojtěch ze Stave' Boleslavů, při tom ale navažil na Labe a potřeboval přes řeku převezt. Poté co vyhledal převozníky, kteří ho na druhý břeh převezení, jim místo zaplacení jen poželhal, proto byl pronásledován a zároveň u dnešního kostela sv. Vojtěcha obrán o boty. Proto se hanlivě označovali tehdejší občané Neratovic "zouváci". Na místě, kde pohané Vojtěcha vyzuli, se do kamene otiskla berle nebo stopa jeho nohy.

- A poté prohlásil "NERAD VÍCE, se sem nevrátím"
- Zlomleninou slov "NERAD VÍCE" vznikl pravděpodobně název města Neratovice.

Sv. Vojtěch a Neratovice

- Sv. Vojtěch (Adalbert) se pravděpodobně narodil v Libici nad Cidlinou kolem roku 956 a zemřel v době svého svátku v Prusku 23.4. 997.
- Sv. Vojtěch měl sourozence Goběslava, matku Stěpislavu a otce Slavíka, zakladatele dynastie Slavíkovců.
- Sv. Vojtěch se stal od 11. století bruhým českým patronem a hlavním patronem Polské církve a Uher.
- V dětství pročetl nějakou vážnou chorobu a fakt, že ji přežil, vzal jeho otec jako znamení, že jeho modlitby k panně Marii zabraly a Vojtěcha poslal na kněžské studium, aby mohl svou zasvětit Bohu.
- Základní vzdělání Vojtěchovi zprostředkovali kněží z Libice. Ve studiu teologie pokračoval v Magdeburku, kde působil 9 let (972-981). Po svém návratu ze studia získal první stupeň vyššího kněžského svěcení - podjáhensství a stal se pomocníkem prvního českého biskupa Detmara.

- Podle archeologických nálezů bylo sídlení dnešního města Neratovice poměrně husté osídleno již v dobách pravěku.
- První písemná zmínka o městě Neratovice pochází z roku 1227 a je spojena s majetkovým rozdělením vsi mezi klášter sv. Jiří a kostel sv. Václava na Bránské hradě.
- Původ vsi, která se ale v této době nazývala Neratice = „ves lidí Neratovičů“ je mnohem starší.

- Barokní kaple byla postavena r. 1666 na popud hraběte Ferdinanda Viléma Slavaty.
- Kaple stojí dle pověsti na místě, kde byl r. 987 biskup Vojtěch dosázen a brán o bohy přemožníky, kterým nemohl zaplatit na převoz (jen jim počítal). Proto se Neratovičským říká „kouvači“.

Sv. Vojtěch a

Neratovice

Labe
↓

Okradení
sv. Vojtěcha
o boty

Kostel sv. Vojtěcha
v Neratovicích
založen roku 1466

Pověst o sv. Vojtěchovi

Sv. Vojtěch byl při cestě ze Staré Boleslavi, na místě kde se nachází kaple okraden. Poháně ho zbili a vzali mu boty, místo toho aby zaplatil za převoz přes Labe jim jen požehnal. A té doby se lidem z Neratovic začalo říkat „Zouváři“.

Pověst o Neratovicích

Sv. Vojtěch byl při přechodu Neratovicemi okraden Pohany. Proto zvolal „Nerad více bych sem šel.“ A z toho vzniklo zkomolením název města Neratovice.

sv. Vojtěch

- 956 - 997
- 2. pražský biskup
- 988 opustil Čechy kvůli sporu s Slechtem
- byl zabit na území pohanských Prusů
- je patronem Čech a Polska

Neratovice

- území dnešních Neratovic bylo osídleno již v Práveku
- 1227 - první písemná zmínka o městě zvaném Neradice

OKOLI

Pověst o Brandýse nad Labem

Město bylo založeno na přelomu 13. a 14. století pány z Michalovic. Mezi zajímavá místa, která můžete navštívit patří např. kostel sv. Vavřince, Radnice na Masarykově náměstí nebo židovská synagoga.

Pověst:

Zvony z Klecan byly zapůjčeny do Brandýsa nad Labem k příležitosti vysvěcení tamního kostela sv. Václava. Zvony se v noci vracely zpět do Klecan a při letu si zpívaly: „Hou – hou! Klecanské zvony jdou! Jdou – jdou!“ Když letěly přes Labe, jel po mostě kočí, kterému se jeho bič zapletl do srdce jednoho ze zvonů. Kočí zlostně zaklel, zvony smutně zapěly: „Jdou! Jdou! Nedojdou!“ a spadly do tůně. Jednoho dne tam pradelna máchala prádlo a jeden zvon se jí do něj zachytil. Leknutím vykřikla a zvon se potopil navždy.

Dodnes je prý v korytě starého Labe v tůni pod jezerem možno vidět na dně zvony nebo při úplňku slyšet jejich smutné vyzvánění: „Jdou! Jdou! Nedojdou!“

Pověst o Libiši

První písemná zmínka o Libiši byla roku 1323. Mezi zajímavá místa, která můžete navštívit patří např. kostel sv. Jakuba, kaplička sv. Václava, Evangelický kostel.

Pověst:

Podle pověsti zde bývala východní tvrz vedle štěpánského přivozu. Před dávnými lety zde byly zbytky zdí a mnoho velkých kamenů. Místo bylo nazýváno na starém hradě. Podle pověsti byla tvrz letním sídlem kněžny Libuše. Ta také dala postavit pohanský chrám na místě, kde je dnes kostel sv. Jakuba. Z tvrze prý vedla podzemní chodba až do kostela v Libiši. Tvrz i ves byly nazvány jménem zakladatelky Libuše (Libuš).

Bohužel se nezachovaly listiny, jenž by se o tvrzi zmiňovaly. Jazykovědec Antonín Profous odvozuje název vsi od osobního jména Libich.

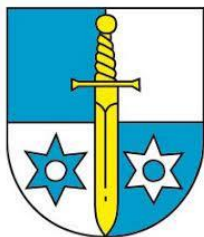
LÍBEZNICE

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1236. Je v okrese Praha-východ ve středočeském kraji. Založil ho Václav I. Zajímavá místa : Areál zdraví, Chrupavka, Zahradnictví.

Pověst : Líbezná melodie (aneb jak Líbeznice ke svému jménu přišly)-Matěj Mikulka

Otec se synem vyšli z vesnice a vydali se po úzké cestě mezi poli, Najednou se ozvalo tiché praskání, nejprve bylo hodně vzdálené, ale přibližovalo se, po chvíli již bylo možné zřetelně rozpoznat praskání hořícího dřeva. Do tohoto zvuku zaznělo několik tónů něžné, velice smutné melodie, která byla stále zřetelnější.

Oba chodci se zastavili a naslouchali čarovným tónům krásné písně. Syn se tázavě podíval na otce: „Slyšíš to taky? Kdo to hraje?“ Otec ještě chvíli poslouchal a potom začal vyprávět: „Hospodařil zde starý sedlák. Jeho syn nechtěl následovat svého otce, a protože miloval hudbu, nechal ho otec vystudovat hru na klavír. Z chlapce se stal známý virtuos, cestoval po světě a vrátil se na statek svého otce. Líbezná melodie. Podle ní se vesnice dodnes nazývá Líbeznice.“

MĚLNÍK

Založen 25.listopadu 1274, Karlem IV. Nejznámější místa Mělníku jsou např. soutok Labe s Vltavou a mělnický zámek.

Pověsti

Pověst praví že v podzemí kopce pod Mělníkem spí kníže Václav se svými bojovníky a vyjde ven své zemi na pomoc, až bude nejhůře.

Druhá pověst vypráví o pokladu, který je v dřevěných sudech uložen pod Mělníkem. Avšak nikomu se nepodařilo ani nepodaří získat ten poklad silou. Mohl by být vydán lidem jedině, když město vyhoří do základů. A protože pro obyvatele města jsou důležitější život a domovy, poklad zatím klidně odpočívá.

Tišice

O založení:

Oficiální založení vesnice se datuje roku 1960 a skládá se ze tří částí: Chrást, Tišice a Kozly. První písemná zmínka o Kozlech je z roku 1052; o Chrástu z roku 1380 a o Tišicích kolem roku 1400. Osídlení celého území je ale mnohem starší (2000 let př.n.l.).

Zajímavá místa:

Kostel Všech svatých- ten byl postaven roku 1352 v raně gotickém stylu

Rodný dům Marie Podvalové- jedná se o dům operní pěvkyně

Přírodní památka Jiřina- lužní les

Pověst:

Během třicetileté války, byly Tišice původně obklopeny hustým lesem a nešlo vesnici vidět. Jeden voják ale vylezl na strom a uviděl střechu kostela s několika chalupami. Poté se vojáci vydali vesnici s kostelem, do kterého se vesničané v naději, že je kostel ochrání schovali obklíčit. Vojáci se do kostela dostali, všechny občany zabili a vydrancovali zbytek vesnice. Pověst praví, že v den výročí této tragédie vycházejí o půlnoci duchové zavražděných, obejdou kostel a vchodem se do něj vracejí zpět.

S touto pověstí, je spojena další pověst o synovi hospodáře Janouška, který ony mrtvé duše jednou v noci zahlédl a do roka zemřel.

Kostelní Hlavno

O založení:

Už odpradávná se Hlavno řadilo ke knížecímu majetku, který byl za panování knížete Břetislava I. roku 1052 rozdělen. Část byla darována kapitule Boleslavské a druhá část, se stala majetkem vladyčím (šlechtici, sídlící na venkovském dvoře) a roku 1189 ji daroval velmož Hroznata Řádu rytířů sv. Jana Jeruzalémského.

Zajímavá místa:

Kostel sv. Petra v okovech- jednolodní kostel, který se nachází uprostřed návsi na vyvýšeném místě, byl postaven v letech 1806-07

Rozhledna Kostelní Hlavno- vyhlídková věž, postavena v rámci podpory rozvoje turistiky (získaná v podobě bývalé vojenské hlásky; hláska= strážní věž)

Bývalý Lovecký zámek Rudolfa II.

Pověst:

O světýlkách

Mezi Dřísy a Sudovým Hlavnem se rozkládaly dříve rozsáhlé, bahnité a močálovité pastviny. Na nich se v podzimních večerech proháněla světýlka nebo bludičky. Kdysi navečer šel Stránský ze Sudova Hlavna do Dřís ke svému švagru vypůjčit si necky na zabíjení.

Když se pozdě večer vracel domů, objevila se v pastvách náhle světýlka a začala kolem něho v divokém houfu tančit. Stránskému se hrůzou zježily vlasy na hlavě a byl mokřý jako myš. Tanec bludiček byl děsivější a divnější.

V zoufalství padl chalupník na zemi a necky na sebe přiklopil. Ale světýlka tančila po neckách dál. Ráno uviděl na spodku neck vypálené stopy. Doma se mu všichni podivili a hrůzou mu vlasy zběleli jako mléko.

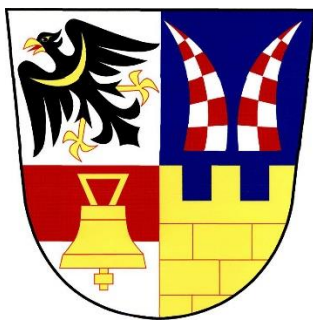

Pověst o Bašti

- první písemná zmínka o obci pochází z roku 1088 a 1130, kdy se jako zdejší majitel uvádí klášter na Vyšehradě v Praze
- mezi významné rody, kteří zde také zapsali své majetky patřili i Lobkovicové
- V r. 1360 byla obec v držení měšťana, zlatníka Frovina. V té době se začaly vedle sebe rozlišovat dvě obce s názvem Bašť = Velký Bašť a Baštěk.
- na území Baště se našlo žárové i kostrové pohřebiště z toho jeden hrob připomíná tzv. upíří pohřeb

Zajímavá místa

- Kaplička na návsi
- Výklenková kaplička
- Památník padlým
- Panská sýpka

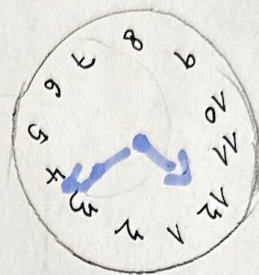
Pověst o Všetatech

1. První zmínka o Všetatech se datuje do roku 1255
10.10.2006 byl Všetatům navrácen status městys
Zajímavá místa – památník Jana Palacha a chrám sv. Patra a Pavla
2. Pověst o Všetatech – Nedaleko Všetat stojí vysoká stráž, od nepaměti se jí říká ostrov sv. Václava. Tráduje se, že až bude válka tak krutá, že poteče krev potůčkem, člověk se může zachránit tím, že vyleze nahoru. Bude mít totiž ochranu od sv. Václava.

Pověst o Obříství

1. První zmínka o obci se datuje do roku 1290
Zajímavá místa-zámek s kostelem sv. Jana Křtitele a socha sv. Markéty
2. Pověst – Tehdejší majitel přivozu si chtěl násilím vnutit přízeň Aničky, dcery převozníka Ambroze. Ta se svým milým Václavem utekla za pomoci libišského rychtáře Bárty do Prahy. Během útěku zabil Ambroz svoji ženu, která stála na straně Aničky. Libišský rychtář Bárta byl později umučen ve Slavatově žaláři protože nechtěl vyradit Aniččin úkryt.

POVĚST O FRANTIŠKU PALACKÉM

Filip Moravčík

Žil byl jednou jeden člověk, který se jmenoval František Palacký. Jako malý snil o tom, že by byl chytřejší než kdokoli jiný a že by díky tomu postavil školu, kde by vzdělával lidi všech generací. Na svůj sen přišel v 11 letech, když se procházel kolem jedné základní školy ve městě.

Jenomže v tom jeho snu byl takový háček... jeho rodiče byli totiž chudí, takže nemohl svůj sen jen tak uskutečnit. Když si to uvědomil, začal se vztekát a pobízeli rodiče, aby se v té jediné práci, kde jeho rodiče pracovali, více snažili, že se vůbec nesnaží a aby se snažili mu ten jeho sen uskutečnit. Matku to rozplakalo a otce to nanejvýš rozzlobilo. Rodiče po této události doufali, že se toho neuskutečnitelného snu co nejdříve zbaví, ale on byl velmi tvrdohlavý a nápad ho ani v nejmenším nepustil.

Za 4 roky si František všiml, že se jeho sen ani trošku nepřiblížil skutečnosti, proto utekl z domova, aby si ho splnil sám. Jeho rodiče si mysleli, že se jejich syn zbláznil, proto ho po jeho útěku prokleli a prokletí znělo asi takhle: „Ten večer, když bude tvá škola před začátkem nového školního roku, Tě nadobro zabije posel samotného ďábla a srovná tvoji školu se zemí za to, co jsi nám provedl!“

František Palacký utekl do vzdáleného města, kde se začal vzdělávat a kde po 5 letech začal pracovat jako spisovatel. Trvalo velmi dlouho, než si vydělal na postavení školy, a nakonec ten den, kdy si přepočítal vydělané peníze a zjistil, že má na postavení školy, ihned poslal dopis s žádostí k nejbližší stavební firmě.

Po 4 letech nepřetržité práce na stavbě, byla menší, skromná, ale významná škola konečně dostavena. Vše bylo připraveno přesně 5. srpna, to znamenalo, že školu mohl otevřít hned následující školní rok. Poslední večer před školním rokem se ale prokletí Františkových rodičů vyplnilo!!! Když si František četl svoji nedávno vydanou knihu, někdo se oknem potají dostal k němu do pokoje a nečekaně Františka podřízl. Potom neznámý ihned všeho nechal a letěl k nově postavené škole, kde před očima kolemjdoucích začal na školu metat mohutné zářivé blesky, plameny ohně a mohutné balvany. Ani ne do 5 minut byla škola úhledně srovnána se zemí.

Hned ráno vědělo o takto strašné události celé město a rozhodlo se to říct majiteli školy – Františku Palackému. Jakmile ale přišli do jeho domu a spatřili Františka podříznutého a mrtvého na zemi, začali věřit, že Františka zabila osoba nadpřirozených sil. Do týdne uspořádali pohřeb, při kterém na něj mysleli jako na „zachránce Čech,“ protože se podle nich obětoval za český lid. A o jeho rodičích se už nikdy nikdo nedověděl.

Za více než 100 let český lid postavil na místě zničené školy novou velkou školu, kterou poté pojmenoval po něm, aby mu nezničili pověst – GYMNÁZIUM FRANTIŠKA PALACKÉHO.

Pověst o Gymnáziu Františka Palackého

Adéla Lešková, Veronika Moravčíková

Na místě GFP dříve stála základní škola, kterou vybudoval Josef Aleš roku 1852. Po dlouhé době se škola stala jednou z nejznámějších základních škol té doby, chodilo na ní přes 1 000 žáků.

V roce 1890 zemřel Josef Aleš a školu přebíral jeho syn Marek Aleš, ten se ale o školu dobře nestaral. Jednoho dne 2. 2. 1912 nechal Marek Aleš bez dozoru rozpálenou kotelnu a šel si zdřímnout. Zanedlouho kotelná začala hořet a s ní i celé přízemí, poté 1. patro, dále 2. patro a nakonec celá škola. Rozřinčel se poplach, ale někteří učitelé a děti si mysleli, že je to cvičný poplach, tak pokračovali ve výuce. Někteří učitelé a žáci byli však chytří a vyběhli ze školy ven dřív, než začal hořet i hlavní vchod. Za pár minut byla škola na prach a s ní i někteří žáci a učitelé, kteří nestihli ze školy vyběhnout (s nimi uhořel i pan ředitel).

Po několika letech roku 1953 kolem šel František Palacký a řekl si: „Kéž by tu stála ještě nějaká, škola aby se místní děti měly kde vzdělávat.“ Vnukl se mu nápad, že postaví novou školu, kterou pojmenuje Gymnázium Františka Palackého. Za 15 let tu stálo gymnázium.

Je tu ale jedná zvláštnost: Každý den o půlnoci gymnázium navštěvují žáci a učitelé, kteří zde zahynuli při požáru, a učí se.

Pověst o založení

Kateřina Hertlová, Viktorie Šnajdrová

V Neratovicích žila mocná rodina Jinochů, kteří byli známí svými styky s rodinou Palackých, protože jejich prapředci spolu ve válce bojovali bok po boku. Po válce společně uzavřeli dohodu, že každý z rodu se bude navzájem finančně podporovat při možné krizi.

Právě takováto krize nastala, když sídlo rodiny Jinochů vyhořelo. Na opravu nebyly peníze, avšak František Palacký dodržel dávný slib a finančně podpořil přestavbu. Po opravě se rozhodli zůstat na statku a svůj bývalý domov přenechat dětem ze sirotčince. Sirotčinec zde dlouhá léta fungoval bez problémů. Jednoho dne se ale stala tragédie. Jeden ze sirotků, který byl psychicky narušený, zabil jednu ze svých opatrovatelek. Tato smrt předcházela smrti dalších osiřelých dětí. Město po tomto hrozném incidentu bylo nuceno sídlo na dobu neurčitou uzavřít.

Jedné bouřlivé noci se Josefu Jinochovi (otci pana ředitele Aleše Jinocha) zdálo, že ve snu zahlédl onu mrtvou vychovatelku. Snažila se ho přesvědčit, aby na místě sídla jeho bývalého rodu nechal vystavět školu. Zmínila se mu o své smrti a o tom, že přes všechno, co ji potkalo, stále věří, že si děti zaslouží vzdělání. Když se Josef následující ráno probudil, se vším, co se mu během noci přihodilo, obeznámil svou rodinu. Doma vypukly debaty o tom, co mají udělat a jestli sídlo vůbec obnovovat. Mladý ambiciózní Aleš si vzal do hlavy, že obnova musí proběhnout a že by zde poté chtěl učit a možná se stát i ředitelem školy. Během let, co bylo sídlo zanecháno napospas přírodním živlům, bylo potřeba provést několik zásadních rekonstrukcí.

Roku 1990 byly všechny opravy dokončeny. Teď už bylo potřeba vyřešit jen jméno školy. Jednoho dne, když zrovna vyklízel půdu, našel staré dokumenty o finanční výpomoci rodiny Palackých jeho předkům a jako poděkování se rozhodl školu pojmenovat po Františkovi Palackém.

Drak v Neratovicích

Veronika Králová

Dávno předávno, dříve než v Neratovicích stašlo GFP, ještě za soumraku se naproti budovám, v krátké trávě objevilo klubíčko velké asi jako kočka, s červenými šupinami, křídly a dlouhým ocasem. Jen krátkou chvíli po východu slunce se rudé klubko roztáhlo, ani na vteřinu nezaváhalo a vydalo se k řece lovit ryby, jako by se nikdo neměl čeho bát. Lide se ale báli. A kdo by se jim divil? Nikdo ještě živého draka nikdy neviděl.

Roky se snažili zbavit toho plazů a roky si jich draček nevšimal a žil si svůj život. Nikdo na světě bohužel nevěděl, co si s drakem počít. Nakonec občané vzdali prosby o pomoc, protože drak byl neškodný a ještě k tomu bylo díky němu město vyjímečné. Tím to vedlo k oboustranné spokojenosti, ale pak přišel Jeremy.

Jeremy byl podlý, ale nebojácný ředitel své vlastní firmy drako-park®, která vyráběla a předváděla robotické draky. Bohužel v nedávné době zažila společnost nevídaný pokles výdělků a Jeremy zkrátka zjistil, proč tomu tak bylo. Jeho firma krachovala kvůli tomu zpropadenému drakovi z Neratovic! Neda se svítil, řekl si jednoho večera, když zavíral noviny, které na přední straně měli fotku spícího velkého převyšujícího paneláky okolo něj. Musím se s drakem vypořádat sám, jedním rychlým bodem do srdce. Pak ho stačí pohřbit do země a všichni budou zase utrácet své peníze na mých vystoupeních. Zasmál se, promnul si ruce, sundal svůj kord z po-
ličky ze zdi a ihned se vydal porazit svou konkurenci.

Drak se chtěl zrovna vydat na svou rutinní pochůzku k vodě, když v tu náhle před sebou uviděl človíčka, který na něj naštvane mává takovou dlouhou trubicí s různými zá-

hyby. Někde slyšel, že se takové věci říká plamenomet, ale to nevalilo. Takovéhle nástroje mají malý dosah a jeho plivání ohně je stejně mnohem účinnější... přesně v tu chvíli před sebou uslyšel výbuch. Obrovský výbuch. Části domků okolo jeho hnízda se rozletly na všechny strany. Proč by něco takového ten mužík dělal?

Drak obešel svou domovinu. Na chvíli se rozhlédl kolem. Všude jen zpustošená zem. Vlastně kdyby nevěděl, že tady žil celý svůj život, nepoznal by to tu. Na chvíli se mu rozmohl smutek v hrudi. To on tohle zavinil. Kdyby sem nepřišel, nikdy by se to tu nezničilo. Jako drak celé město ohrožoval. V tom hned vedle jeho ucha proletěla ohnivá koule, očividně mířena na něj. Rychle se vzpamatoval. Na smutek bude čas později, teď si musí vyříkat účty se svým novým nepřítelem.

Souboj byl tvrdý, ale nakonec, přesně jak všichni doufali, získal drak převahu a ochránil svůj život. Všichni jášali a od té doby je drak parron Neratovic a gymnázia, které se postavilo na místě jeho hnízda.

POVĚST O GYMNÁZIU FRANTIŠKA PALACKÉHO
Michaela Urbánková

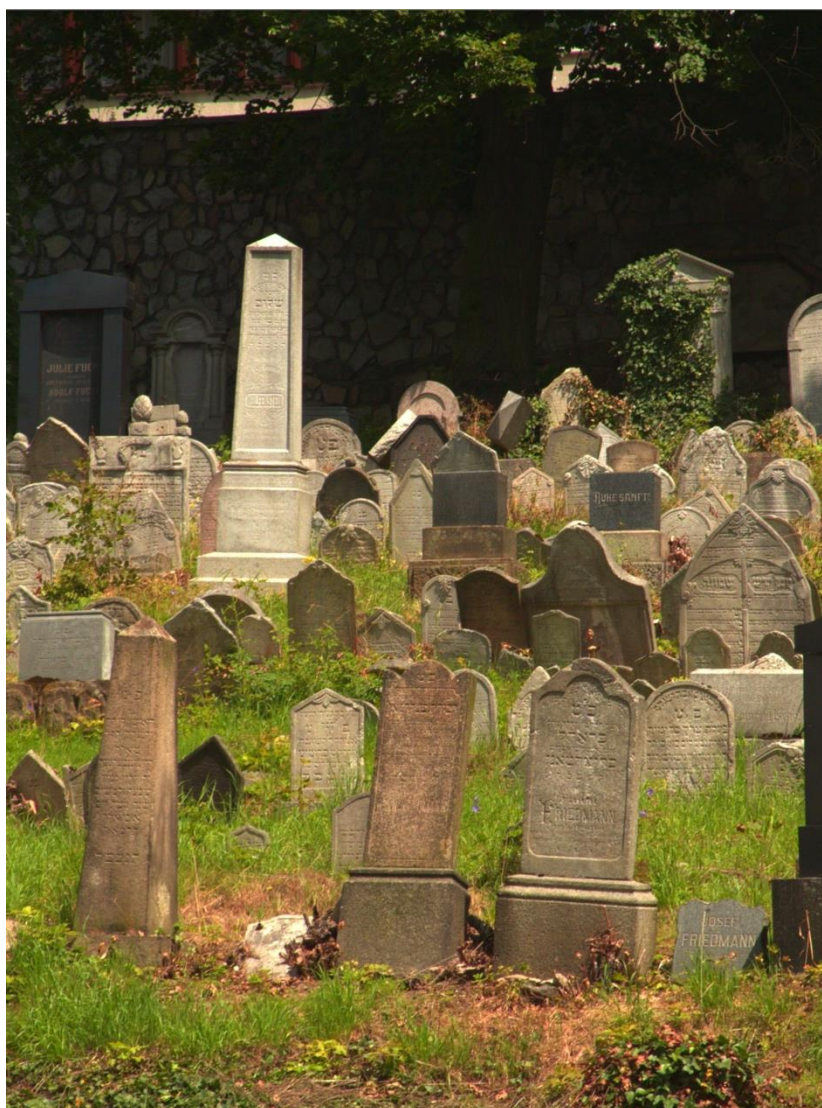
Dříve, když ještě škola nebyla gymnázium, tu pracoval starý mrzutý ředitel, který moc neměl v lásce děti. Velice ho tu trápili zlobiví žáci, u kterých škola nebyla na prvním místě.

Také mu dělali různé naschvály jako třeba, že mu dávali připínáčky na židli, schválně schovali křídly, aby nemohl psát na tabuli nebo třeba nepřišel ani jeden žák na hodinu, aby si starý ředitel myslel že hodina vůbec nebyla.

Jednoho dne nepřišel ředitel na hodinu, a tak to bylo celý den. Nepřišel ani na jednu hodinu a žáci se začali už trochu obávat, a tak šli zatukat do ředitelny, jestli ho tam najdou.

Když se dlouho z ředitelny nikdo neozýval, vešli dovnitř a našli ho tam na zemi mrtvého.

Starý ředitel umřel z důvodu utrápení ze zlobivých dětí. Pověst praví, že neumřel tak zcela, ale jeho duch pořád žije na této škole a chodí strašit děti, kteří místo toho, aby byly na hodině chodí ven a neucí se, kteří neposlouchají učitele nebo dělají učitelům naschvály.

Kam se poděly pohádkové postavy

Zdeňková, Lovčínová

Bylo nebylo před několika staletími v budově
největší školy bývala věznice. Nebyla to jen tak ledajaká věznice,
byla konzelna. Místo obyčejných lidských vězňů tady byly
vězně pohádkové postavy. Třeba Křemílek a Vochoňka, Baba
Jaga, rodiče Jeníčka a Mařenky a hromady dalších.

Na příklad Bob a Bobek, kteří se tam dostali
kvůli tomu, že neměli řídký průkaz na létající klobouk.
Nejvíce to ale nesli Křemílek s Vochoňkou, ti tu byli
za nelegální prodej omamných látek. Oni to ale popírali
a tvrdili, že to jsou léčivé bylinky. Snažili se všem
spolu vězňům namluvit, že tu jsou všichni neviní a
měli by se pokusit o útěk.

Skoro všechny se jim podařilo přesvědčit, až na
Růženku. Ta dlouho rozmýšlela, co udělat, nakonec si řekla,
že by měla ostatní přesvědčit že je to zlé.

Ze všech si se snažila ostatním vysvětlit, že by
to bylo špatné a že tu jsou z nějakého důvodu.
Nikdo ji ale neposlouchal. Všichni tvrdili, že tady být
nemají, že je živě obvinili.

Růženka se proto rozhodla jít za strážnými a řekla
jim o tom, že se všichni chtějí vzburit a utéct.
Hlídači ji ujistili, že udělala to nejlepší, co mohla.

Strážníci se rozhodli, že nejlepší co mohou udělat, je
všechny zabít. Tak se taky stalo.

Od té doby se tam všichni bojí chodit, protože duše
zavražděných tam stále bloudí. Aby však budova nezůstala
bez využití, stalo se z ní gymnázium.

Pověst o Gymnáziu Františka Palackého

-Jaromír Grossberger

Jednou žil jeden kluk, jmenoval se Logan. Logan byl velmi hloupý. Jediné, co uměl, bylo hrát fotbal.

Když si jednou hrál fotbal, tak míč omylem kopnul do lesa, protože takový fotbalový míč není úplně levný, tak tam šel. Ale míč nenašel, našel něco jiného, našel starého dědečka, tak se ho zeptal, jestli je v pořádku, děda řekl, že potřebuje napít, ale Logan žádné pití u sebe neměl, tak i s dědou šli domů. Tam se děda napil vody a řekl Loganovi: „Že jsi byl tak hodný, tak ti můžu splnit jedno přání,“ a Logan si přál, že chce být nejchytřejší ze školy, a než se nadál, děda byl pryč. Tak šel znovu do lesa hledat míč a tentokrát ho našel. Už bylo pozdě večer, tak šel spát, když se probudil, cítil se chytřejší, tak šel do školy a zrovna ten den byl test, když paní učitelka říkala známky třídě, tak řekla: „Logane, skvělá práce, dostal jsi 100 %, jsi nejlepší z celé třídy!“ Všichni se koukli na Logana a řekli: „Jak to děláš !?!?!“ a Logan odvětil: „Nevím.“

Tak časem vystudoval střední i vysokou školu a pracoval jako doktor, ale řekl si: „Jsem tak chytrý a mám hodně, peněz tak bych mohl založit školu!“ Tak v Neratovicích založil gymnázium pro chytré děti. Gymnázium se jmenuje podle Františka Palackého. Ale proč je před školou socha Tomáše Garrigue Masaryka? Protože škola se nachází na ulici Masarykova.

Pověst o Františku Palackém

Jiří Kyncl

Byl jednou jeden pán, který se jmenoval František Palacký. Byl hodně významný a měl dvě děti. O ně se hodně staral a měl je rád. Jednoho dne se stalo velké neštěstí, když do Františka Palackého uhodil v Neratovicích blesk.

Pohřbili ho v tehdejších Lobkovicích, dnešních Neratovicích. Jeho děti z toho byly hodně smutné. Jednoho večera syn Františka Palackého, Jan Palacký, potkal krásnou dívku. Byla opravdu hezká a jmenovala se Jana. Honza s ní chodil do školy a potom se s Janou oženil.

Jednou se Honza vracel z práce a vesele si vykračoval. V tu chvíli si vzpomněl na svého vzdělaného tatku a začalo se mu stýskat. Proto si řekl, že až bude větší, tak pro něj založí školu. Když mu bylo 30, stal se předsedou Lobkovic. Jeho žena myslela do budoucna a tak rozhodla, že jejich dítě se bude jmenovat Gymnázium Palacký.

Honza souhlasil, aby se jim narodilo dítě se jménem Gymnázium Palacký. Řekl si, že musí rychle něco udělat. A tak se rozhodl, že škola, kterou nechá postavit, se bude jmenovat (GFP) - Gymnázium Františka Palackého. Ponese tak jméno jeho tatínka a zároveň jeho nenarozeného syna. Škola se po týdnu začala stavět.

Stavěla se 3 a půl roku. Den před otevřením si Honza vybavil svého tatku ve snu a prohlásil, že tato škola bude pouze pro vzdělané a slušné žáky. Škola zde stojí až dodnes.

Místa, u kterých jsme se nedopátrali po žádné pověsti

- Bašť
- Hovorčovice
- Chlumín
- Kly
- Konětopy
- Měšice
- Předboj
- Zlonín

Náš tým

- Batko Mathias
- Grossberger Jaromír Marek
- Hertlová Kateřina
- Králová Veronika
- Kyncl Jiří
- Lešková Adéla
- Lovětínská Aneta
- Moravčík Filip
- Moravčíková Veronika
- Šnajdrová Viktorie
- Urbánková Michaela
- Zdeňková Gabriela